

Sygn. akt I C 1155/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 5 października 2016 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

M. S.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. S. kwotę 47.777,79 zł (czterdzieści siedem tysięcy siedemset siedemdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2014r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. ustala odpowiedzialność pozwanego wobec powódki za szkody mogące powstać w przyszłości w związku ze zdarzeniem z dnia 11 grudnia 2013r.

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów sądowych, od uiszczenia których powódka była zwolniona;

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 2.162,80 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków;

VI. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.434 zł (dwa tysiące czterysta trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1155/15

UZASADNIENIE

Powódka M. S. wniosła przeciwko (...) S.A. w W. pozew o zapłatę kwoty 50.000 zł, w tym kwotę 45.524 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 609,14 zł tytułem kosztów leczenia oraz kwotę 3.867,65 zł tytułem utraconych korzyści wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, nadto powódka wniosła o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, iż w dniu 11 grudnia 2013r. ul. (...) w T. jadąc prawidłowo rowerem, została potrącona przez pojazd marki K. (...). Pojazd, którym sprawca się poruszał objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem OC w (...) S.A. w W.. Na skutek zdarzenia powódka doznała szeregu obrażeń, przez pięć dni była hospitalizowana. U powódki stwierdzono uraz kręgosłupa w odcinku lędźwiowym oraz uszkodzenie kolana prawego z zerwaniem (...), wystąpieniem krwiaka. W marcu 2014r. ponownie była hospitalizowana, została poddana zabiegowi artroskopowego usunięcia łąkotki, odstąpiono od rekonstrukcji uszkodzonego urazowo więzadła krzyżowego. Powódka chodziła przy pomocy kuli, przeszła zabiegi fizjoterapeutyczne, stosowała leki. Rehabilitacja okazała się nieskuteczna.

Powódka poniosła znaczne wydatki związane z leczeniem, ubezpieczyciel zwrócił powódce kwotę 150 zł tytułem kosztów leczenia, dlatego powódka dochodzi zwrotu kwoty 410,14 zł tytułem kosztów leczenia. Powódka nie mogła i nadal nie może pracować. Utraciła przychód w kwocie 3.867,65 zł. Znacznie pogorszyła się sytuacja finansowa powódki. Od 16 stycznia powódka leczy się psychiatrycznie. Pozwany wypłacił powódce 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany przyznał, że sprawca zdarzenia był objęty ubezpieczeniem OC u pozwanego, przyznał, że wypłacił powódce kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia.

Pismem z dnia 22 marca 2016r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu o kwotę 2.600 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 23 marca 2016r. (data wniesienia pisma), tytułem kosztów opieki osób trzecich za okres od dnia 17 grudnia 2013r. do dnia 30 kwietnia 2014r., za wyjątkiem dni kiedy przebywała w szpitalu, tj. od dnia 24 marca 2014r. do dnia 27 marca 2014r., 130 dni x 2 godziny dziennie x 10 zł, łącznie 2.600 zł.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 grudnia 2013r. w T. przy ul. (...) ok. godz. 18.30 kierujący pojazdem marki K. (...) nr rej. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że wyjeżdżając z parkingu nie zachował należytej ostrożności, nie udzielił pierwszeństwa przejazdu i uderzył w rower, którym poruszała się M. S..

Pojazd, którym poruszał się sprawca, objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem OC w (...) S.A. w W..

Bezsporne.

Powódka została uderzona w lewy bok, na chwilę straciła przytomność, miała bóle głowy i wymioty. Wstała przy pomocy osoby trzeciej. Z miejsca wypadku zabrało ją pogotowie.

Bezsporne.

Powódka po urazie została zaopatrzona w Poradni Chirurgii przy Wojewódzkim Szpitalu (...) w T. skąd wystawiono skierowanie na Oddział Urazowo – Ortopedyczny. W okresie 12-17 grudnia 2013r. powódka była hospitalizowana na Oddziale Chirurgii Ogólnej (...) Szpitala Miejskiego w T. z rozpoznaniem: uraz głowy. Stwierdzono u powódki: przebyte wstrząśnienie mózgu. Konsultowana była ortopedycznie, zgłaszała ból kolana prawego. Od 30 grudnia 2013r. przebywała pod kontrolą poradni ortopedycznej.

W dniach 24-28 marca 2014r. powódka była hospitalizowana w Oddziale Urazowo – Ortopedycznym Miejskiego Szpitala (...) w T. z rozpoznaniem: uszkodzenie rogu tylnego łąkotki przyśrodkowej kolana prawego typu rączki od wiadra, uszkodzenie (...) kolana prawego, rozmiękanie chrząstki IV stopnia kłykcia przyśrodkowego kości udowej, rozmiękanie II/III stopnia kłykcia bocznego i rzepki, otyłość. Powódka była operowana – wykonano artroskopię kolana prawego, usunięto łąkotkę przyśrodkową, wykonano forage (nawiercanie kłykcia przyśrodkowego uda), Powódka została wypisana z zaleceniem kontroli rany i opatrunku w dniu 1 kwietnia 2014r., chodzenia przy pomocy

kul łokciowych z odciążeniem operowanej kończyny, ćwiczeń i fizykoterapii, redukcji masy ciała, stosowania leków: C. (profilaktyka przeciwzkrzepowa), K.. Powódka zakupiła stabilizator zewnętrzny kolana.

Powódka znajdowała się pod opieką poradni neurologicznej i psychiatrycznej.

W okresie od 3 listopada 2014r. do 8 maja 2015r. powódka przeszła zabiegi fizjoterapeutyczne na prawe kolano. W okresie 10 maj – 2 czerwiec 2015r. przebyła rehabilitację leczniczą w ramach prewencji rentowej ZUS w P.. Rozpoznanie: otyłość (waga 110 kg, 170 cm wzrostu), uszkodzenie kolana, chondromalacja chrząstek kolana (rozmiękanie chrząstki), zaburzenia przemian lipidów i inne lipidemie.

W okresie 16 listopada – 7 grudnia 2015r. powódka przebywała na leczeniu uzdrowiskowym w P. z rozpoznaniem: otyłość (waga 137 kg, 170 cm wzrostu), uszkodzenie kolana, chondromalacja chrząstek kolana (rozmiękanie chrząstki), zaburzenia przemian lipidów i inne lipidemie.

Powódka po wypadku przebywała na zwolnieniu lekarskim, następnie na okres roku miała przyznany zasiłek rehabilitacyjny, obecnie przebywa na rencie – częściowa niezdolność do pracy do dnia 30 września 2016r. Do 31 października 2017r. powódka ma przyznany lekki stopień niepełnosprawności.

Obecnie powódka skarży się na bóle kolan prawego, brak stabilności kolana prawego, bóle kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego opasające, ma lęki przed przejściem przez ulicę, zaburzenia snu. Stale stosuje stabilizator kolana prawego, okresowo (dwa razy w tygodniu) przyjmuje K..

Przed urazem – w wieku 16 lat powódka operację artroskopii kolana lewego (po urazie).

W lutym 2016r. powódka przy wzroście 170 zł ważyła 140 kg.

Powódka utyka na prawą kończynę dolną, stabilizuje chód na palcach i piętach.

W wyniku zdarzenia doszło u powódki do skręcenia kolana prawego z uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego i uszkodzeniem łąkotki przysrodkowej operowane, z niepełną wydolnością chodu, powódka doznała urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu bez objawów neurologicznych, stłuczenia ogólnego bez następstw.

W wyniku urazu powódka doznała 15 % trwałego uszczerbku na zdrowiu.

W okresie od 17 grudnia 2013r. do 30 kwietnia 2014r. powódka wymagała pomocy osób trzecich w związku z koniecznością stosowania dwóch kul w wymiarze 2 godzin dziennie.

Powódka wymaga stałego stosowania stabilizatora zewnętrznego kolana prawego w wyniku niestabilności kolana prawego i zabezpieczenia stawu przed narastaniem wtórnych zmian zwyrodnieniowych stawu, stałej rehabilitacji (ćwiczeń i zabiegów fizjoterapeutycznych w warunkach ambulatoryjnych 1 seria 10 zabiegów raz na 6 miesięcy), okresowego leczenia sanatoryjnego. Powódka wymaga rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego kolana prawego. Wskazana przy tym jest znaczna redukcja masy ciała.

W przyszłości może u powódki dochodzić do pogłębiania się zmian zwyrodnieniowych kolana prawego w stosunku do marca 2014r., pogłębienie zmian zależeć będzie od skutków urazu z dnia 11 grudnia 2013r. i stopnia otyłości.

Występująca u powódki nadwaga przyczyniła się do skutków niesprawności i jej dolegliwości bólowych w około 50%.

Dowód: opinia k. 163-174, 254-265

U powódki nie stwierdzono trwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym w związku z wypadkiem z dnia 11 grudnia 2013r. Po wypadku powódka była pięciokrotnie na wizytach u lekarza psychiatry, wizyty były nieregularne. Od kilku miesięcy powódka nie przyjmuje leków zapisanych przez psychiatrę, albowiem czuje się dobrze. Nie potrafiła podać nazwy zapisanych leków, ani wyglądu tabletek. Objawy depresyjno – lękowe utrzymywały się kilka miesięcy, miały

niewielkie nasilenie i nie powodowały zaburzeń funkcjonowania powódki. Obecnie stan psychiczny powódki jest dobry, nie zdradza objawów depresyjnych, w przyszłości powódka chciałaby wrócić do pracy, cieszy się z dobrych relacji z córką.

Powódka nie wymaga pomocy ani psychiatry, ani psychologa.

Dowód: opinia biegłego k. 225-229

Po wypadku powódka wymagała pomocy osób trzecich, przez około miesiąc po zdarzeniu miała zakaz poruszania się, później poruszała się o dwóch kulach. Pomocy potrzebowała przez okres ponad czterech miesięcy. Przez cały czas pomagał jej konkubent.

Dowód: zeznania powódki k. 147-147v

Powódka przed wypadkiem często jeździła na rowerze, jeździła nawet 20 km dziennie, po wypadku zrezygnowała z jazdy rowerem.

Dowód: zeznania powódki k. 147v

W związku z koniecznością leczenia po wypadku M. S. poniosła koszty w kwocie 560,14 zł. Pozwany wypłacił powódce kwotę 150 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Dowód: recepty k. 37-40

rachunki k. 53-58

ustalenie wysokości należnej kwoty k. 77

W związku z przebyłym urazem przebywała na zwolnieniu lekarskim o świadczeniu rehabilitacyjnym, została zwolniona z pracy. Do momentu zwolnienia z pracy utraciła zarobek w kwocie 3.867,65 zł.

Dowód: zaświadczenie k. 66-66v

Ubezpieczyciel wypłacił powódce kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 150 zł 150 zł tytułem kosztów leczenia.

Dowód: ustalenie wysokości należnej kwoty k. 77

M. S. ma 34 lata, utrzymuje się z renty kwocie 740 zł netto, przy czym po potrąceniu należności przez komornika zostaje jej kwota 550 zł, otrzymuje na córkę alimenty w kwocie 500 zł miesięcznie, przy czym 460 zł kosztuje miesięczny pobyt jej córki w ośrodku socjoterapii.

Dowód: przesłuchanie powódki k. 147v

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, faktów przyznanych przez stronę pozwaną, dokumentów, których autentyczności i zgodności z prawdą nie kwestionowała żadna ze stron, opinii biegłych, przesłuchania świadka oraz przesłuchania powoda.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w dużej mierze na opinii biegłego z dziedziny ortopedii, neurologii i psychiatrii.

Wyjaśnić należy, iż przepis art. 278 § 1 k.p.c. uprawnia Sąd do wezwania jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Sąd nie jest związany opinią biegłych i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1

k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Ocenę opinii biegłych odróżniają jednak szczególne kryteria. Stanowią je: zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonej w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest bowiem przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na podstawie kryteriów prawdy i fałszu. Nie chodzi tu bowiem o kwestię wiarygodności lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości zawartego w opinii i jej uzasadnieniu rozumowania. Sąd ocenia dowód z opinii biegłego nie tylko przez pryzmat jej wniosków końcowych, ale również w oparciu o dokumentację, na podstawie której została wydana.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał za przekonywujące opinie biegłych, ponieważ były one logiczne i spójne oraz udzielały w wystarczającym stopniu odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód. Zostały one wydane po zbadaniu powoda i zapoznaniu się przez biegłych z historią choroby powoda. Nie można także pominąć tego, że sporządzone zostały przez osoby posiadające niepodważalną wiedzę dotyczącą dziedziny objętej zakresem przedmiotowym opinii. Biegli posiadali zatem wystarczającą wiedzę i doświadczenie, by móc w prawidłowy sposób odpowiedzieć na pytania zawarte w tezie dowodowej.

Opinia biegłego psychiatry nie została zakwestionowana przez którąkolwiek ze stron. Z kolei zarzuty do opinii biegłych ortopedy i neurologa wniosła powódka. Biegli neurolog i ortopeda ustosunkowali się w sposób wyczerpujący do zarzutów powódki i odpowiedzieli szczegółowo na zadane przez nią pytania. W ocenie Sądu nie było więc jakichkolwiek podstaw by opinie biegłych uznać za nierzetelne czy niefachowe. Dlatego opinie te Sąd podzielił.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wypływającemu z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Dokumentacja zgromadzona w aktach sprawy nie budziła zastrzeżeń; nie była przedmiotem wątpliwości, ani Sądu, ani stron. Materiał ten uznano za wiarygodny w całości.

Za wiarygodny Sąd uznał generalnie dowód z zeznań świadka Z. S.. Przy ocenie zeznań świadka Sąd miał na uwadze, że pozostaje on w bliskich relacjach z powódką. Jednakże w ocenie Sądu nie przesądzało to, że jego zeznania mijają się z prawdą. Świadek przyznał, że pomaga finansowo powódce, nie miał wiedzy o jej długach. Świadek zeznał, że przed wypadkiem powódka nie uskarżała się na bóle kolana, od wypadku nie jeździ na rowerze. Jazda na rowerze była dla powódki przyjemnością, jej pasją.

Sąd nie znalazł podstaw dla odmówienia waloru wiarygodności zeznaniom złożonym przez powoda, gdyż są jasne, i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż w dniu 11 grudnia 2013r powódka uległa wypadkowi w wyniku którego do dnia dzisiejszego nie odzyskała sprawności w kolanie prawej nogi. Poza sporem pozostaje okoliczność, że powódka cierpi na otyłość. Nie uszło jednak uwagi sądowi, że waga powódki rosła sukcesywnie od czasu wypadku, tj. od kiedy powódka nie mogła spędzać aktywnie czasu, od kiedy zaprzestała jazdy na rowerze. Przed wypadkiem powódka bardzo często jeździła na rowerze, nawet 20 km dziennie. Z pewnością ta forma aktywności pozwalała jej na kontrolę wagi. Przymusowe unieruchomienie, przymusowe zaprzestanie aktywności fizycznej spowodowało, że waga powódki rosła. Nie można powódce z tego powodu czynić zarzutu, nie ze swojej winy powódka nie może już od blisko 3 lat aktywnie spędzać czasu, tak aby móc skutecznie kontrolować przyrost wagi ciała. Przy czym oczywiście rację ma biegły ortopeda, że otyłość z pewnością bardzo poważnie przyczynia się do problemów powódki z prawym kolaniem, utrudnia rehabilitację i leczenie. Niemniej jednak jak już to zostało powiedziane otyłość jest również przynajmniej w części skutkiem wypadku, a nie jego przyczyną.

Poza sporem pozostaje fakt, że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku, któremu uległa powódka. (art. 822 k.c.).

Przechodząc do rozważań prawnych nad ustalonym wyżej stanem faktycznym należy na wstępie zaznaczyć, że jego analiza odbywać się musi z punktu widzenia treści przepisu art. 445 § 1 k.c., 444 § 1 k.c. i art. 362 k.c.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia. Stosownie zaś do treści art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Poza w/w przepisami trzeba mieć również na uwadze treść art. 361 §1 k.c. zgodnie z którego regulacją pozwany ponosi odpowiedzialność tylko za adekwatne i normalne następstwa działania /lub zaniechania/.

Przechodząc do oceny zasadności roszczenia o zadośćuczynienie, w tym miejscu podkreślić jeszcze należy, że art. 445 § 1 k.c. nie wskazuje żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to do oceny Sądu. Jednakże doktryna jak i judykatura wypracowały w tym względzie szeroko akceptowane stanowisko wskazując, iż wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, a zwłaszcza od stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych /pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne/, trwałości skutków czynu niedozwolonego /kalectwo, oszpecenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość /polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wieku poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej utratę kontaktów towarzyskich itp.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych. Ma za zadanie niejako zrekompensować doznaną krzywdę. Odpowiednia suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach i być dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie, ale stanowić jednocześnie ekonomicznie odczuwalną wartość. Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny ale jednocześnie powinno spełniać funkcję represyjną wobec osoby odpowiedzialnej za szkodę.

Okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności opinie biegłych wskazują, iż żądanie powoda wypłaty zadośćuczynienia jest usprawiedliwione. Przede wszystkim biegli stwierdzili u powódki 15 % trwałe uszczerbek na zdrowiu i to po ponad dwóch latach intensywnego leczenia. Proces leczenia jeszcze się nie zakończył. W ocenie Sądu wysokość i trwałość /nieodwracalność/ odniesionego przez powoda uszczerbku na zdrowiu i związane z nim cierpienia fizyczne uzasadniały uwzględnienie roszczenia powoda. W wyniku zdarzenia doszło u powódki do skręcenia kolana prawego z uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego i uszkodzeniem łąkotki przyśrodkowej operowane, z niepełną wydolnością chodu, powódka doznała urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu bez objawów neurologicznych, stłuczenia ogólnego bez następstw. Przez ponad cztery miesiące po wypadku przez dwie godziny dziennie wymagała pomocy osób trzecich. Powódka wymaga stałego stosowania stabilizatora zewnętrznego kolana prawego w wyniku niestabilności kolana prawego i zabezpieczenia stawu przed narastaniem wtórnych zmian zwyrodnieniowych stawu, stałej rehabilitacji (ćwiczeń i zabiegów fizjoterapeutycznych w warunkach ambulatoryjnych 1 seria 10 zabiegów raz na 6 miesięcy), okresowego leczenia sanatoryjnego. Powódka wymaga rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego kolana prawego. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że rezultatem wypadku była utrata pracy przez powódkę. Powódka przebywa na rencie, świadczenie jest niższe niż jej wynagrodzenie za pracę, obniżenie dochodu doprowadziło do powstania długów. Powódka zmuszona jest korzystać z pomocy finansowej swojego partnera.

O wysokości zasądzonego zadośćuczynienia zdecydowały przede wszystkim rozmiar cierpień fizycznych powoda związanych z samym faktem zaistnienia wypadku i dolegliwości bólowe w następstwie tego urazu. Uraz wymagał zabiegu operacyjnego, hospitalizacji, znacznego ograniczenia aktywności fizycznej. Nadto zdarzenie łączył się z

dolegliwościami bólowymi. Obecnie dolegliwości bólowe nadal występując, noga nadal nie jest sprawna, powódkę czeka kolejny zabieg. Sąd wziął również pod uwagę fakt, iż powódka nie może wrócić do pracy, obniżył się jej standard życiowy, nie może skutecznie kontrolować wagi.

Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, iż kwotą zadośćuczynienia adekwatną do rozmiaru poniesionej przez powoda krzywdy, będzie łączna kwota 45.000 zł. (ubezpieczyciel wypłacił powódce kwotę 1.500 zł) Kwota ta powinna w wystarczający sposób złagodzić krzywdę poniesioną przez powoda.

Powódka wykazała, że w wyniku wypadku utraciła zarobek w kwocie 3.867,65 zł oraz poniosła koszty leczenia w kwocie 560,14 zł (ubezpieczyciel uznał koszty leczenia na kwotę 150 zł).

Reasumując, Sąd w punkcie I wyroku zasądził na rzecz powódki kwotę 43.500 zł. (po uwzględnieniu uiszczonej kwoty 1.500 zł) tytułem zadośćuczynienia, kwotę 3.867,65 zł tytułem utraconego zarobku oraz kwotę 410,14 zł tytułem kosztów leczenia (po uwzględnieniu wypłaconej kwoty 150 zł tytułem kosztów leczenia), łącznie kwotę 47.777,79 zł, w pozostałej części powództwo o zapłatę oddalił.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 11 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, tj. od dnia następnego po upływie trzydziestu jeden dni od daty zgłoszenia szkody (szkoda została zgłoszona w dniu 10 stycznia 2014r.)

Powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 2.600 zł, tytułem kosztów opieki osób trzecich za okres od dnia 17 grudnia 2013r. do dnia 30 kwietnia 2014r., za wyjątkiem dni kiedy przebywała w szpitalu, tj. od dnia 24 marca 2014r. do dnia 27 marca 2014r., 130 dni x 2 godziny dziennie x 10 zł. Sąd oddalił powództwo w tej części, albowiem powódka nie wykazała (nawet nie usiłowała tego zrobić), że faktycznie poniosła te koszty, że musiała innej osobie zapłacić wynagrodzenie za opiekę. Powódka zeznała, że przez cały czas pomagał jej konkubent, czyli poza córką osoba najbliższa, która nie oczekiwała wynagrodzenia za pomoc. Tym samym powódka faktycznie nie poniosła kosztów związanych z wynagrodzeniem osoby trzeciej za opiekę we wskazanym okresie.

W zakresie żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość należy stwierdzić, iż było ono zasadne. Z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że proces leczenia powódki nie zakończył się, nadal ma problemy z poruszaniem, nadal korzysta ze stabilizatora na kolano, powódkę czeka kolejna operacja.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w pkt. III wyroku.

Powódka wygrała w 96%.

Powódka była zwolniona od kosztów sądowych.

O nie uiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł w pkt. IV i V wyroku w oparciu o art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.). Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 2.400 zł (proporcjonalnie do przegranej 2.500 zł x 96%) tytułem kosztów sądowych (opłata od pozwu), od uiszczenia których powódka była zwolniona oraz kwotę 2.162,80 zł (proporcjonalnie do przegranej 2.252,92 zł x 96%) tytułem nieuiszczonych wydatków (koszty opinii biegłych sądowych).

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 100 k.p.c. Powódka przegrała proces jedynie nieznacznie dlatego należy jej się zwrot całych kosztów procesu, tj. 2.400 zł koszty zastępstwa procesowego oraz 34 zł (2 x 17zł) opłata skarbową od pełnomocnictwa.